Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ.	10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 15*

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον. (Συνέχεια)

— Νὰ τῆς σχίσης ξύλα. Ξέρεις, μαγειρεύει γιὰ τὸ μεσημέρι σοῦπα χυλοπῆτες. Τί ὡραία ποῦ εἶνε! Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ εἶπε νὰ σὲ φωνάξω νὰ τῆς σχίσης ξύλα.

— Ἀλλὰ μὲ τί;

— Μὲ τί; μὲ τὸ τσικοῦρι βέβαια!

— Ποτέ μου δὲν ἔπιασα τσικοῦρι!

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Βάσκας κατάπληκτος· οὔτε εἰς τὸ σχολεῖο;

— Εἰς τὸ σχολεῖο ἔχουν βιβλία καὶ ὄχι τσικούρια...

— Ἄ, ναί, βιβλία. . . Ξέρεις ὅμως, ἡ Μελανία δὲν ἀκούει τίποτε. «Δὲν τρέφω, μοῦ εἶπε, παρὰ ὅσους δουλεύουν. Ὅσοι δὲν δουλεύουν, ἂς τρῶνε κόκκαλα σὰν τὸν Κολοβό». Ἔλα, ἂς τῆς ἑτοιμάσουμε λίγα ξύλα.

— Μ' ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι δὲν ξέρω;

— Μὰ δὲν εἶνε δύσκολο... Ἂν θέλῃς μάλιστα εἶνε καὶ διασκεδαστικό. Οἱ σκληθρες πετιοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καὶ τὰ κούτσουρα σχίζονται στὴ στιγμή. Ἔλα, πᾶμε νὰ σοῦ δείξω.

Ὁ Σάσας ἠκολούθησε τὸν Βάσκαν.

— Κύτταξε τώρα!

Ὁ Βάσκας ἐδιάλεξεν ἕνα πελώριον ξύλον.

— Πρέπει μόνο νὰ φτύνῃς τὰ χέρια σου, γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ τσικοῦρι μπορεῖ νὰ σοῦ φύγῃ καὶ νὰ σὲ κτυπήσῃ 'στὸ κεφάλι... Νά, ἔτσι!

Ἐσήκωσε τὸν πέλεκυν, τὸν κατέφερε μὲ δύναμιν καὶ τὸ ξύλον ἐχωρίσθη εὐθὺς εἰς δύο.

— Τώρα πρέπει νὰ σχίσουμε καὶ αὐτὰ τὰ δύο κομμάτια, νὰ γίνουν τέσσερα. Νά, εἶδες;... Ἐτελείωσε!

Ἐὰν ἐσήκωνε τὰ μάτια του, ὁ Σάσας θὰ ἔβλεπε τὴν Μελανίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἐκύτταζε μειδιῶσα.

— Δός μου νὰ δοκιμάσω κ' ἐγώ.

— Νά, πάρε τὸ τσικοῦρι. . . Ἔτσι πρέπει νὰ τὸ πιάσῃς... Καλά... Κτύπα τώρα... Ἕνα, δύο!...

«Ὁ εἷς προσεπάθει ν' ἀνατρέψῃ τὸν ἄλλον ...» (Σελ. 114)

Ὁ πέλεκυς μόλις ἔξυσε τὸ ξύλον.

— Δὲν ἔχεις, βλέπω, πολλὴ δύναμιν... Δός μου 'δῶ... Ἕνα, δύο! Εἶδες;

Τὸ ξύλον εἶχε σχισθῆ.

— Πρέπει νὰ κτυπᾷς μὲ δύναμι.

Ὁ Σάσας ἐδοκίμασε ἀκόμη μίαν φορὰν καὶ κάπως τώρα ἐπέτυχε.

— Ἄ μπράβο!... Ἀκόμη ἕνα... Τράβηξε ὅμως τὸ πόδι σου μὴ τὸ βαρέσῃς. Ἔτσι γειά σου! Τί «κύριος» εἶσαι σύ, ποῦ δὲν ξέρεις οὔτε νὰ σχίζῃς ξύλα;

Ἐμπρός! Ἕνα, δύο!... Νά το!.. Σχίσε το κι' αὐτό... Εἶδες; τὸ ἔκαμες τώρα καλλίτερα... Ἀκόμη ἕνα ξύλο!

— Δὲν μπορῶ πιά.

— Γιατί;

— Μοῦ πονεῖ ὁ ὦμος μου.

— Ἐκτύπησες;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἐκουράσθηκα.

— Ἐκουράσθηκες μὲ τέσσερα ξυλαράκια ποῦ ἔσχισες;

— Ναί... ὁ ὦμος μου εἶνε σὰν βγαλμένος.

— Ἔλα, δός μου 'δῶ νὰ σοῦ τὰ τελειώσω ἐγώ. Δὲν εἶνε, βλέπεις, πολλά. Ἡ Μελανία ἐπίτηδες σοῦ ἔδωσε λίγα, γιὰ νὰ μὴν κουρασθῆς. Ἴσα-ἴσα ὅσα τῆς χρειάζονται γιὰ σήμερα.

Ὁ Σάσας ἐθαύμαζε χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Βάσκα. Ἡ βλούζα του ἦτο ξεκούμπωτη καὶ τὸ στῆθος του ἐφούσκωνε. Κάθε του κίνημα εἶχε δύναμιν καὶ χάριν.

— Δός μου νὰ ξαναδοκιμάσω κ' ἐγώ.

— Πάρε.

Ὁ Σάσας ἔσχισεν ἀκόμη δύο ξύλα. Τοῦ ἐπόνεσε πάλιν ὁ ὦμος του ἀλλ' ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τέλος ἐπέταξε τὸν πέλεκυν κ' ἐκάθησε. Ὁ Βάσκας ἀπετελείωσε τὴν ἐργασίαν.

— Πᾶμε τώρα.

— Ὄχι. Δὲν κάνει νὰφίσουμε ἔτσι τὰ ξύλα. Πρέπει νὰ τὰ σωριάσουμε κηδλα.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ εἶνε τακτικὰ καὶ εὔμορφα.

Καὶ ὁ Βάσκας ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ ξύλα. Ὁ Σάσας τὸν ἐκύτταξεν ὀλίγον καὶ ἠσθάνθη ἐντροπήν: Ἐξαίφνης ἠμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ καὶ αὐτός...

— Ἄφισέ με νὰ τὰ τελειώσω... εἶνε ἡ σειρά μου... ξεκουράσου.

— Μὰ δὲν εἶμαι κουρασμένος.

— Θέλω νὰ τὸ κάμω ἐγώ.

— Πολὺ καλά, κάμε το.

Ὁ Σάσας ἐτακτοποίησεν εἰς σωρὸν ὅλα τὰ ξύλα· ἔπειτα, ὡς ἐξ ἐμπνεύσεως, ἐπῆρε μίαν σκούπαν κ' ἐσάρωσε τὰς σκληρὰς ὅλας εἰς μίαν ἄκρην.

— Καλά, ἐπεδοκίμασεν ὁ Βάσκας.

— Τί κάνουμε τώρα ;

— Κυρὰ Μελανία ! ἐφώναξεν ὁ Βάσκας.

— Τί εἶνε ; ἠρώτησεν ἡ Μελανία, ὡς νὰ μὴν εἶχεν ἰδῆ τίποτε.

—Ἕτοιμα !

— Εὐχαριστῶ, παιδιά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὁ Κολοβὸς νικητής.

Ὅλοι ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι διὰ τὸ γεῦμα. Ὁ Σάσας καὶ ὁ Βάσκας ἔπαιζαν κοντὰ εἰς τὸ ποτάμι.

— Λοιπόν ; πῶς τὰ πηγαίνει ὁ κύριος ; ἠρώτησεν ὁ Πάρφιν τὴν Μελανίαν.

Ἐκείνη ἤρχισε νὰ γελᾷ :

—Ἐκουβάλησε νερό, ἔσχισε ξύλα.

—Ἀλήθεια ;

— Δὲν ἤξευρε, ἀλλὰ ὁ Βάσκας τοῦ ἔδειξε.

— Θὰ μάθῃ, θὰ συνειθίσῃ σιγὰ-σιγά. Φώναξέ τους τώρα νὰ φᾶμε.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην, ὁ Σάσας ἐξεπλάγη : Εἰς τὸ τραπέζι δὲν τοῦ εἶχαν βάλῃ πιάτο. Πῶς θὰ ἔτρωγε ; Καὶ ὅμως ἐπεινοῦσε. Ποτὲ εἰς τὸ σπίτι δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τόσην ὄρεξιν, καὶ πάντοτε ἡ μητέρα του ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ νὰ φάγῃ. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας μὲ τὶς χιλόπητες τοῦ ἐφαίνετο ἐκτάκτως ὀρεκτικὴ καὶ ἠσθάνετο τὸ στομάχι του ἀδειανόν.

—Ἀλέξανδρε Ἀλεξάνδροβιτς, εἶπεν ὁ Πάρφιν, κάθησε... Αὐτὴ ἡ γαβάθα εἶνε γιὰ τοὺς δυό σας, γιὰ τὸ Βάσκα καὶ γιὰ σένα—νὰ καὶ δυὸ κατνούργια κουτάλια. Ἔτσι συνειθίζουμε 'μεῖς ἐδῶ : Μιὰ γαβάθα γιὰ δυό, ἀλλὰ καθένας τὸ κουτάλι του. Ἐμπρὸς λοιπόν ! Ἀρχινᾶτε !

Ὅλοι ἔκαμαν τὸν σταυρόν των. Ἡ Μελανία ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν φωτιὰν μίαν μεγάλην χύτραν καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Χθὲς ἀκόμη, ὁ Σάσας θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰποθάνῃ τῆς πείνας παρὰ νὰ φάγῃ εἰς τὸ ἴδιον πινάκιον μὲ τὸν Βάσκαν. Ἀλλὰ ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας τοῦ εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν, τοῦ εἶχε προξενήσῃ βουλιμίαν, ὥστε μετὰ δυσκολίας κατώρθωσε νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ μὴ καταβροχθίσῃ τὴν σούπαν του γρηγορώτερ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τελοσπάντων, οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν του ὁ μικρὸς «κύριος» ἐγευμάτισε μὲ μεγαλητέραν ὄρεξιν.

Οὐδέποτε ἐπίσης διῆλθε καλλιτέραν νύκτα. Ἐκοιμήθη *μονορροῦφι* ἕως τὸ πρωί. Ὁ Βάσκας τὸν ἐξύπνισε μὲ κόπον :

— Σάσα ! Σάσα !

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος, τρίβων τὰ μάτια του.

—Ἔλα μαζί μου 'στὸ ποτάμι· θὰ κάμουμε μπάνιο.

— Καλὴ ἰδέα αὐτή... Θὰ πάρω τὸ σαποῦνι μου, τὸ κτένι μου καὶ τὴν πετσέτα μου...Ἀλλὰ πῶς θὰ κτενισθῶ ; Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ καθρέπτης.

— Τί τὸν θὲς τὸν καθρέφτη ; Δὲν τὰ ξέρεις τὰ μοῦτρά σου ;

Ὁ Σάσας ἐδιάσθη νὰ ἐνδυθῇ, χωρὶς νὰ θυμώσῃ διὰ τὴν αὐθάδειαν, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ ποτάμι μαζὶ μὲ τὸν ἀχώριστόν του Βάσκαν.

«Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν εἶνε κακό, ἐσυλλογίσθη ἡ Μελανία, παρακολουθοῦσα τὸν Σάσαν διὰ τοῦ βλέμματος. Γρήγορα θὰ γίνῃ ἄνθρωπος, καὶ θὰ χαρῇ πολὺ ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς...»

Εἰς τὸ ποτάμι ἕνα χωριατόπουλο ἔκαμνεν ἤδη τὸ λουτρόν του. Ὁ Βάσκας, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε πλέον ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, τὸ ἐφώναξε μὲ τὸνομά του:

— Καλημέρα, Σαμσόνκα ! Στάσου, θὰ μποῦμε τώρα καὶ μεῖς !

Ἀλλ' ὁ Σαμσόνκας ἦτο περίεργος. Ἐνῷ οἱ νεήλυδες ἔβγαζαν τὰ ροῦχά των καὶ τὰ ὑποδήματά των, ἐκεῖνος παρετήρει τὸ κομψὸν σακκίδιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὸ μοσχοσάπουνον καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ Σάσα.

— Εἶνε τὸ σαποῦνί σου ; ἠρώτησε μὲ θαυμασμόν. Τί ὡραῖα ποῦ μυρίζει. Πῶς ἤθελα νὰ δοκιμάσω λιγάκι κ' ἐγώ.

— Δοκίμασε.

Ὁ μικρὸς χωρικὸς ἐπῆρε τὸ εὐῶδες ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐξελάμβανεν ὡς γλύκισμα, καὶ τὸ ἐδάγκασεν εἰς μίαν ἄκρην. Ἀλλὰ γρήγορα τὸν εἶδαν νὰ κάμνῃ ἕνα μορφασμὸν κωμικώτατον. Ὁ Σάσας ἐλιγώθη ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ Σαμσόνας ἐπειράχθη πολύ, καὶ καταθυμωμένος ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Σάσα, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν εἶχε πολὺ ἄσχημα ἂν δὲν παρενέβαινεν ὁ Βάσκας.

— Θὰ σὲ ξανκυρῶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ! ἐφώναξε προτείνων τὸν γρόνθον. Τώρα κρύβεσαι πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τῶν ἀλλωνῶν... μὰ δὲ θὰ σ' ἀπαντήσω καμμιὰ φορὰ καὶ μοναχό ;

Ὁ Σάσας ἐξώρμησε.

— Δὲν κρύβουμαι ἐγὼ ὀπίσω ἀπὸ κανένα, εἶπε μὲ φωνὴν σταθεράν... Βάσκα, παραμέρισε... ἄφισέ μας μόνους !

— Δός του λοιπὸν νὰ καταλάβῃ, εἶπεν ὁ Βάσκας. Ἄρπαξέ τον καλὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ προσπάθησε νὰ τὸν βάλῃς κάτου.

Ὡς παλαισταί, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ὁ εἷς προσεπάθει νὰνατρέψῃ τὸν ἄλλον. Εὐθὺς ὅμως ἀπὸ τὰς πρώτας προσπαθείας, ὁ Σάσας ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ παλαίσῃ μὲ τὸ ρωμαλέον ἐκεῖνο χωριατόπουλο...

Ὁ ἱδρὼς ἤρχισε νὰ περιρρέῃ τὸ μέτωπόν του. Ἔξαφνα σιδηρᾶ χεῖρες τὸν ἔδραξαν. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὸν ἀνύψωσαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔπειτα διαμιᾶς τὸν ἔρριψαν κάτω μὲ τὴν ράχην. Συγχρόνως ἠσθάνθη τὸ γόνατον τοῦ ἀντιπάλου νὰ τοῦ πιέζῃ τὸ στῆθος.

—Ζήτησε χάρι! διέταξεν ὁ Σαμσόκας.

Ὁ Σάσας, καταβάλλων ἐσχάτην προσπάθειαν, ἐδοκίμασε νὰπαλλαχθῇ. Ἀλλ' ἐπανέπεσεν ἀδρανής, μὲ τὴν ἀναπνοὴν σχεδὸν κομμένην, ὑπὸ τὸ γόνατον ποῦ τοῦ κατέθλιβε τὸ στῆθος.

—Δὲν θὰ σάφισω ἂν δὲν γυρέψῃς χάρι. Πὲς *χάρι* !...

Ἀλλ' ὁ Σάσας δὲν ὡμιλοῦσε. Θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰποθάνῃ, νὰ σκάσῃ ἐκεῖ-χάμω, παρὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ νικητοῦ. Μίαν στιγμὴν τοῦ ἦλθε νὰ φωνάξῃ πρὸς βοήθειάν του τὸν Βάσκαν. Ἀλλὰ θὰ παρεδίαζε τὸν λόγον του. Καὶ ἐσιώπησε...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Κολοβός, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ εἰς τὸ χωρίον, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν καὶ ἔτρεξε πρὸς συνάντησίν των μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του. Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν εἶδεν ἔξαφνα, τὸν ἐξέπληξε πολύ : Τὸν κύριόν του ἐξηπλωμένον κάτω μὲ τὴν ράχην, καὶ ἀπὸ πάνω του ἕνα ἄγνωστον παιδὶ νὰ τὸν πατῇ μὲ τὸ γόνατον !

Εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ καλὸς σκύλος ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κανένα παιγνίδι. Ἀλλὰ γρήγορα ἤλλαξε γνώμην. Ὁ Σάσας ἐγούρλωνε τὰ μάτια, ἤσθμαινε, ὑπέφερε. Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Σαμσόκα ὑψώθη θυμωμένη καὶ ἀπειλητική.

— Πὲς *χάρι*, εἶδεμὴ κτυπῶ !

Δὲν ἐπρόφθασε. Ὑπόκωφος γρυλισμὸς ἀντήχησε δίπλα του, καὶ πρὶν ἀντιληφθῇ καλὰ-καλὰ τί συνέβαινε, ἠσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ πόδι. Μετ' ὀλίγον αὐτὸς εὑρίσκετο κάτω μὲ τὴν ράχην, καὶ ὁ Σάσας ἀπὸ πάνω του.

Προσεπάθησε νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸ βάρος ἐκεῖνο μὲ δύναμιν, καὶ κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἕνα του χέρι. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἦτο ἕτοιμος νὰνατρέψῃ πάλιν τὸν ἀντίπαλόν του, εἶδεν ἔξαφνα ἐμπρὸς 'στὰ μάτια του ἕνα φοβερὸν στόμα ἀνοικτὸν καὶ ὡπλισμένον μὲ διπλῆν σειρὰν μυτερῶν ὀδόντων...

—Χάρι ! ἐφώναξε τρομαγμένος.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Καὶ ὁ Σάσας ἐσηκώθη, ἐνῷ ὁ Κολοβὸς ἐτριγύριζε τοὺς παλαιστὰς γαυγίζων σαστισμένος, ὡς νὰ ἔλεγε :

— Τί πρέπει νὰ κάμω τώρα ; Ποιὸν πρέπει νὰρπάξω ἀπὸ τὸ πόδι ;

Ὁ Σαμσόκας ἐκότταζε τὸν σκύλον μὲ φόβον καὶ ἐψιθύριζε :

— Δὲν εἶνε τίμια πράγματα αὐτά ! Ἐγὼ ἀπὸ τὸ σκυλὶ ἐζήτησα χάρι, ὄχι ἀπὸ σένα... Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε !...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βερν)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Αὐστηρᾷ διαταγὴ εἶχε δοθῆ εἰς τοὺς χωρικοὺς νὰ μὴ πλησιάσουν εἰς τὸ καπηλεῖον, καί, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκόμη, πεντηκοντάς περιέργων ἐθεᾶτο ἀπὸ σεβαστῆς ἀποστάσεως.

Συνεπῆς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, περὶ τὴν ἑβδόμην τῆς πρωΐας, ὁ ὀδηγὸς Μπρόξ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἁμαξηλάτου μὲ τὰ ἄλογά του καὶ ὑπὸ ἑνὸς ἁμαξοπηγοῦ, εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ καπηλεῖον, ὅπου ἐλογάριαζε νὰ εὕρῃ τὸν Πὸς καὶ τὸν ἄλλον ταξειδιώτην, διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ ἅμα θὰ ἐπεσκευάζετο ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁ Μπρόξ, ὅταν ὁ κάπηλος τὸν ὡδήγησε πρὸ τοῦ πτώματος τοῦ Πός, τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου Πός, ὁ ὁποῖος τόσον ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρίγαν διὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του ! ... Ἀμέσως, καβαλλικεύσας ἕνα τῶν ἵππων καὶ ἀφίσας τὸν *γιέμσικ* καὶ τὸν τεχνίτην εἰς τὸ καπηλεῖον, εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Περνάου διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν. Συνεπείᾳ τούτου ἀπεστάλη τὸ τηλεγράφημα πρὸς τὸν ταγματάρχην Βέρντερ, καὶ ἐξεπέμφθησαν οἱ χωροφύλακες τῆς ἀστυνομίας πρὸς *φρούρησιν* τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*. Ὅσον διὰ τὸν Μπρόξ, ὁ σκοπός του ἦτο νὰ ἐπανέλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ καπηλεῖον, διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφεύκτως θὰ ἐζήτει τὴν μαρτυρίαν του.

Ἐν τούτοις ὁ δικαστὴς Κέρστορφ καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ προέδησαν ἀμέσως εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἐξετάσεις. Οἱ χωροφύλακες, ἱστάμενοι ἄλλοι μὲν πρὸ τοῦ οἰκίσκου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος κατὰ μῆκος τοῦ κήπου, ἢ δεξιᾷ παρὰ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους, συνεκράτουν τοὺς περιέργους εἰς ἀπόστασιν.

Ὁ δικαστής, ὁ ταγματάργης, ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ τραπεζίτης, εἰσαχθέντες εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν, εὗρον τὸν κάπηλον Κρόφφ, ὁ ὁποῖος τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὑρίσκετο τὸ πτῶμα τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐνώπιον τοῦ πτώματος ἐκείνου, ὁ κ. Γιοχάουζεν δὲν ἠδυνήθη νὰποκρύψῃ τὴν λύπην του. Ναί, ἦτο ὁ ἀτυχὴς Πός, ὁ ἀρχαῖος ὑπηρέτης τῆς Τραπέζης, μὲ τὴν κεφαλὴν αἱμόφυρτον, μὲ τὸ σῶμα παγωμένον καὶ ἄκαμπτον, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης εἰς τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν εἶχε καθ' ἣν στιγμήν, πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἐδέχθη τὸ θανάσιμον πλῆγμα εἰς τὸν βαθύν του τὸν ὕπνον... Τὴν προτεραίαν, περὶ τὴν ἑβδόδην πρωϊνήν, ὁ Κρόφφ, μὴ ἀκούων κανένα θόρυβον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπρόσεχε νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ συμφώνως πρὸς τὴν παραγγελίαν του· ἀλλὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Μπρόξ, ἐκτύπησαν καὶ οἱ δύο τὴν θύραν, κλεισμένην ἔσωθεν. Καμμία ἀπάντησις. Ἀνησυχήσαντες τότε, τὴν παρεβίασαν, κ' εὑρέθησαν ἐνώπιον πτώματος ἀκόμη θερμοῦ.

Ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, πλησίον τῆς κλίνης, εὑρίσκετο τὸ χαρτοφυλάκιον, φέρον τὸ μονόγραμμα τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν, μὲ τὴν ἀλυσίδα του συρομένην εἰς τὸ πάτωμα, κενὸν τῶν χαρτονομισμάτων,—ἀξίας 15,000 ρουβλίων— τὰ ὁποῖα ὁ Πὸς μετέφερεν εἰς Ρέβελ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἰατρὸς Χαμὶν ἐξήτασε τὸ πτῶμα. Εἶχε χάσῃ πολὺ αἷμα τὸ δυστυχὲς θῦμα. Λίμνη ἐρυθρά, ἡμιπεπηγμένη, ἐξετείνετο ἀπὸ τῆς κλίνης μέχρι τῆς θύρας. Τὸ ὑποκάμισον τοῦ Πός, εἰς τὸ ὕψος τῆς πέμπτης πλευρᾶς, ὀλίγον ἀριστερᾷ, ἔφερεν ὀπὴν ἀνταποκρινομένην πρὸς τραῦμα, ἀρκετὰ παραδόξου μορφῆς. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατηνέχθη διὰ σουηδικοῦ ἐγχειριδίου, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ λεπίς, μήκους πέντε ἢ ἓξ δακτύλων, φυτευμένη εἰς λαβὴν ξυλίνην, εἶνε ἐφωδιασμένη διὰ μεταλλίνου δακτυλίου μ' ἐλατήριον. Ὁ δακτύλιος οὗτος εἶχεν ἀποτυπωθῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος, παρὰ τὴν πληγήν, ἐμφανέστατα. Μία μόνον μαχαιριὰ μὲ μεγάλην δύναμιν δοθεῖσα, ἤρκεσε νὰ διατρυπήσῃ τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον ἀκαριαῖον.

Περὶ τοῦ κινήτρου τῆς δολοφονίας, οὐδεὶς ἐχώρει δισταγμός. Ἦτο ἡ κλοπή, ἀφοῦ τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ Πός, εἶχαν κάμῃ πτερά.

Ἀλλὰ πῶς ὁ δολοφόνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ;

Προφανῶς διὰ τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἔδλεπεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀφοῦ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἦτο κλειδωμένη ἀπὸ μέσα, ὁ δὲ Κρόφφ καὶ ὁ Μπρὸξ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν παραδιάσουν. Ἄλλως τε περὶ τούτου θὰ ἐπείθοντο, ὅταν θὰ ἐξήταζαν τὴν κατάστασιν τοῦ παραθύρου ἐκείνου ἐκ τῶν ἔξω. Ὅ,τι ἐπιστοποιήθη μετὰ βεβαιότητος, χάρις εἰς τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, τὰς παρατηρηθείσας ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἦτον ὅτι ὁ Πὸς εἶχε τοποθετήσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον ὑπὸ τὸ *προσκεφάλαιον* τοῦτο, ὅτι ὁ δολοφόνος τὸ εὗρεν ἐκεῖ, τὸ ἥρπασε μὲ τὰς αἱματωμένας του χεῖρας, ἐξεκένωσε τὸ περιεχόμενόν του καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Αἱ διάφοροι αὗται παρατηρήσεις ἐγένοντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κρόφφ, ὁ ὁποῖος ἀπεκρίνετο νοημονέστατα εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, τὰς προβαλλομένας ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀλλὰ πρὶν νὰ τὸν ἀνακρίνουν καθ' ὅλους τοὺς τύπους, ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ταγματάρχης ἠθέλησαν νὰ ἐρευνήσουν καὶ ἔξω. Ἔπρεπε νὰ κάμουν τὸν γῦρον τῆς οἰκίας καὶ νὰ παρατηρήσουν μήπως ὁ δολοφόνος εἶχεν ἀφίσῃ κ' ἐκεῖ τίποτε ἴχνη.

Ἐξῆλθαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Χαμὶν καὶ τοῦ κ. Γιοχάουζεν.

Ὁ Κρόφφ καὶ οἱ ἐκ Ρίγας ἐλθόντες χωροφύλακες τοὺς ἠκολούθουν, ἐνῷ οἱ χωρικοὶ συνεκρατοῦντο εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων.

Κατ' ἀρχάς, τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ὅπου ἐξετελέσθη τὸ ἔγκλημα, ἔγινεν ἀντικείμενον προσεκτικωτάτης ἐρεύνης. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ἐβεβαιώθησαν, ὅτι τὸ δεξιὸν παραθυρόφυλλον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἄρκετὰ κακὴν κατάστασιν, εἶχε παραβιασθῆ διὰ μοχλοῦ, καὶ ὅτι οἱ κρῖκοι, οἱ ὁποῖοι συνεκράτουν τὴν σιδηρᾶν ράβδον, διὰ τῆς ὁποίας ἐκλείετο ἔσωθεν, εἶχον ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ ξύλον. Ἀνοιχθέντων οὕτω τῶν ἐξωτερικῶν φύλλων, ἔπρεπε νὰνοιχθοῦν καὶ τὰ ἐσωτερικά, μὲ τοὺς ὑαλοπίνακας. Τότε ὁ δολοφόνος ἔθραυσεν ἕνα τῶν ὑαλοπινάκων, τὰ τεμάχια τοῦ ὁποίου κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰσήγαγε τὸν βραχίονά του, ἐτράβηξε τὸν σύρτην καὶ τέλος ὤθησε τὰ ἐσωτερικὰ παραθυρόφυλλα. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι διὰ τοῦ παραθύρου ἐκείνου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐπίσης ἐξῆλθε μετὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἀποτυπώματα ποδῶν, ἔξωθεν τοῦ πανδοχείου, ὑπῆρχαν πολυάριθμα, διότι ἡ γῆ, διαποτισθεῖσα ἐκ τῶν βροχῶν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, τὰ εἶχε διατηρήσει. Ἀλλὰ τάποτυπώματα αὐτὰ διεσταυροῦντο, συνεχέοντο καὶ παρουσίαζαν σχήματα τόσον διαφορετικά, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμεύσουν ὡς τεκμήρια. Φαίνεται ὅτι τὴν προτεραίαν, ἐνῷ τὸ ἔδαφος ἦτο ἀκόμη λασπῶδες, καὶ πρὶν φθάσουν ἀπὸ τὸ Περνάου οἱ χωροφύλακες, πολλοὶ περίεργοι εἶχον περιέλθῃ τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ὁ Κρόφφ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

Ὁ δικαστὴς Κέρστορφ καὶ ὁ ταγματάρχης ἐστάθηκαν κατόπιν πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διανυκτερεύσῃ ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης. Δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ὕποπτον. Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλεισμένα ἑρμητικῶς καὶ δὲν εἶχαν ἀνοιχθῆ διόλου ἀπὸ τῆς προτεραίας, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ ἄγνωστος εἶχεν ἀπέλθῃ ἐσπευσμένως ἐκ τοῦ καπηλείου. Ἐν τούτοις, τόσον τὸ ξύλον ὅσον καὶ ὁ τοῖχος παρουσίαζαν κάποια ἴχνη, ὡς ἂν εἶχαν ξεσθῆ διὰ τοῦ ὑποδήματος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διεσκέλισεν αὐτὸ τὸ παράθυρον.

Μετὰ τοῦτο, ὁ δικαστής, ὁ ταγματάρχης, ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ τραπεζίτης ἐπανῆλθον εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ δωμάτιον τοῦ ἀγνώστου ταξειδιώτου, τὸ ὁποῖον, ὡς εἴπαμεν, συνείχετο μὲ τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Χωροφύλαξ ἐφρούρει πρὸ τῆς θύρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸν *Σπασμένον Σταυρόν*.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη. Βαθὺ σκότος ἐβασίλευεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ἐπροχώρησεν ὁ ἴδιος πρὸς τὸ παράθυρον, ἤνοιξε τοὺς ὑαλοπίνακας καὶ κατόπιν ἐδιαπλάτωσε τὰ ἐξωτερικὰ παραθυρόφυλλα.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη. Εὑρίσκετο ὅπως τὸ εἶχεν ἀφίσῃ ὁ ταξειδιώτης. Ἡ κλίνη, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κοιμηθῆ τὴν νύκτα, μισοξεστρωμένη· τὸ ἀλειμματοκήριον, τὸ ὁποῖον ὁ Κρόφφ ὁ ἴδιος εἶχε σβύσῃ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, καυμένον σχεδὸν ὅλον· αἱ δύο ξύλιναι ἕδραι εἰς τὴν συνήθη των θέσιν, οὐδεμίαν ἀταξίαν προδίδουσαι· ἡ ἐστία, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, μὲ στάκτην καὶ μὲ τὰ ὑπολείμματα δύο καυσοξύλων, μὴ λειτουργοῦσα πρὸ πολλοῦ· ἓν παλαιὸν ἐρμάριον, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου ἠρευνήθη, μὴ περιέχον τίποτε. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο λοιπὸν οὐδὲν τεκμήριον ἀνεκαλύφθη ἐκτὸς τῶν ἰχνῶν, τῶν παρατηρηθέντων ἔξω, ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ παραθυροφύλλου, καὶ τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ ποτέλουν τεκμήριον σπουδαιότατον . . .

Ἐτελείωσαν τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ οἰκήματος, εἰσελθόντες καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κρόφφ, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει παράρτημα, περίπτερον ἐπὶ τοῦ κήπου. Οἱ χωροφύλακες ἐξηρεύνησαν ἀκόμη καὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὸν λαχανόκηπον. Ὁ ρράκτης του οὐδὲν ρῆγμα παρουσίαζεν. Προφανῶς ὁ δολοφόνος εἶχεν ἔλθῃ ἔξωθεν καὶ εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος διὰ τοῦ πρὸς τὸν δρόμον παραθύρου.

Ὁ ἀνακριτὴς τότε προέβη εἰς τὴν τακτικὴν ἀνάκρισιν τοῦ Κρόφφ. Ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνώπιον τραπέζης, ὅπου ὁ γραμματεύς του ἔλαβε θέσιν πλησίον του. Ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, ὁ ἰατρὸς Χαμὶν καὶ ὁ Γιοχάουζεν, ἐπιθυμοῦντες νὰ κούσουν τὴν κατάθεσιν τοῦ Κρόφφ, παρετάχθησαν πέριξ τῆς τραπέζης, καὶ ὁ κάπηλος διετάχθη νὰ καταθέσῃ ὅ,τι ἐγνώριζεν.

— Κύριε δικαστά, εἶπεν ἀδιστάκτως, προχθὲς τὸ βράδυ, ἐπάνω-κάτω στὰς ὀκτώ, δυὸ ταξειδιῶτες ἦλθαν στὴν ταβέρνα μου καὶ μοῦ ἐγύρεψαν δωμάτια νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ ἕνας ἐκούτσαινε λίγο, γιατί εἶχε κτυπήσῃ τὸ πόδι του, ὅταν ἀναποδογυρίσθηκε ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, καμμιὰ διακοσαριὰ βήματα ἀπὸ ἐδῶ, στὸ δρόμο τοῦ Περνάου.

— Αὐτὸς ἦτο ὁ Πός, ὑπηρέτης τῆς Τραπέζης Γιοχάουζεν;...

— Μάλιστα... μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καὶ μάλιστα μοῦ διηγήθηκε πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα. Ἂν δὲν τοῦ ἐπονοῦσε τὸ πόδι του, εἶχε σκοπὸ νὰ τραβήξῃ πεζὸς εἰς τὸ Περνάου, μὲ τὸν ὁδηγὸ Μπρόξ, καὶ μακάρι νὰ τὸ ἔκανε!... Τὸν Μπρὸξ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲ τὸν εἶδα· μοῦ εἶπαν ἔμως ὅτι θὰ ἐγύριζε τὸ πρωΐ, — ὅπως κτήλα ἐγύρισε, — γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Πὸς καὶ τὸν σύντροφο του, μὲ τὸ ἅμαξι διορθωμένο.

— Ὁ Πὸς δὲν σοῦ εἶπε τί ἐπήγαινε νὰ κάμῃ εἰς τὸ Ρέβελ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— Ὄχι. Μὲ παρεκάλεσε μόνο νὰ τοῦ δώσω νὰ δειπνήσῃ κ' ἔφαγε μὲ μεγάλην ὄρεξι. Στὰς ἐννέα ἐπάνω-κάτω, μπῆκε νὰ κοιμηθῆ 'στὸ δωμάτιο ποῦ τοῦ ἔδωσα, καὶ ἔκλεισε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί καὶ μὲ τὸ σύρτη.

— Ὁ ἄλλος ταξειδιώτης;...

— Ὁ ἄλλος, ἀπεκρίθη ὁ Κρόφφ, μοῦ γύρεψε μόνο δωμάτιο, χωρὶς δεῖπνο. Καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ πήγαινε νὰ κοιμηθῆ, μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ περιμένῃ τὸν ὁδηγό, καὶ πῶς θὰ ἔφευγε πεζός, πρωΐ-πρωΐ, 'στὶς τέσσερες.

— Δὲν ἔμαθες ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ταξειδιώτης;

— Ὄχι, κύριε δικαστά, καὶ οὔτε ὁ Πὸς τὸν ἐγνώρισε. Ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγε, ὁ κακομοίρης, μοῦ ἔλεγε γιὰ τὸν σύντροφό του, πῶς 'στὸ ταξεῖδι, λέει, δὲν τοῦ πῆρε οὔτε δέκα λόγια, πῶς ἀπόφευγε νὰ μιλῆ, καὶ πῶς ἦταν πάντα κουκουλωμένος, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ ἰδῆ κανεὶς τὸ πρόσωπό του. Οὔτε ἐγὼ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ ἰδῶ, καὶ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σᾶς δώσω τὰ χαρακτηριστικά του.

— Ἦταν ἄλλοι ἄνθρωποι 'στὴν ταβέρνα, τὴν ὥραν ποῦ ἔφθασαν οἱ δύο ταξειδιῶται;

— Μάλιστα· πέντ' ἕξη χωρικοὶ ἀπὸ ἐδῶ-γύρω, ὁ ἐνωμοτάρχης Ἔκ καὶ ἕνας χωροφύλακας δικός του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

Σήμερα ἡ κυρία Λιλίκα ἔχει νὰ κάμῃ πολὺ δουλειά. Ποτέ της δὲν εἶχε τόση δουλειὰ καὶ φασαρία.

Φανταστῆτε ὅτι ἡ μαμμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς ἔδωσαν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἄδειαν, νὰ κάμῃ μιὰ κουκλίστικη ἀπογευματινὴ καὶ νὰ προσκαλέσῃ ὅλες τὶς κούκλες τῶν φιλενάδων της, —ἐννοεῖται, μαζὶ μὲ τὶς φιλενάδες της—γιὰ νὰ ἑορτάσουν ***τὴν τελείαν ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας τῆς κυρίας Αὐγούλας***, μὲ ἄλλους λόγους, νὰ χαροῦν καὶ νὰ διασκεδάσουν ἐπειδὴ ἡ Αὐγούλα ἔγινε καλά.

Ἡ Λιλίκα ἐννοεῖ νὰ μὴν ἀσχημίζῃ οὔτε τὸ παραμικρὸ λεκεδάκι τὴν τουαλέττα τῆς κόρης της, τὴ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα, καὶ γιὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι ὅλα της τὰ φορέματα θὰ εἶνε καθαρὰ σὰν τὸ χιόνι καὶ θαστράφτουν σὰν τὸν ἥλιο, τὰ σαπουνίζει μόνη της, μὲ τὰ χεράκια της.

Εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ ἐργάζεται μιὰ μητερούλα γιὰ τὴν καλή της κόρη! Ὁ κόπος ποῦ κάμνει τῆς γίνεται χαρά. Ἡ καλὴ Αὐγούλα ξαπλωμένη στὸ ὡραῖό της καναπεδάκι, βλέπει ὅλους τοὺς κόπους τῆς μαμμᾶς της, καὶ θὰ ἤθελε πολὺ-πολὺ νὰ τὴν βοηθήσῃ λιγάκι καὶ αὐτή. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ἡ καϊμένη! Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε κούκλα... Καὶ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν ηὗραν ἀκόμη τὸ μυστικὸ πῶς νὰ κατασκευάζουν κοῦκλες ποῦ νὰ κάμνουν τὴν πλύσι μόνες τους.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ'. (Συνέχεια)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, *τραγικῶς*: — Ἀμὴ τἀφεντικά; . . . Ὦ, Θεέ μου! δυστυχία τους!... Ἀ! ὑπάρχει ἀκόμη κ' ἕνα μπούτι ἀρνίσιο ψητό... *(Καθ' ἑαυτήν:)* Ἐκεῖνο ποῦ ἄρπαξε ὁ Μουντζούρης!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: — Ἔ, γρχά! Λιγώτερα λόγια καὶ περισσότερα ἔργα! Ἐμπρός! πήγαινε γρήγορα νὰ μοῦ φέρῃς αὐτὸ τὸ θαυμάσιο δεῖπνο!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Καὶ τἀφεντικά;...οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ ἀπ' ἐδῶ;... τί θὰ 'ποῦν ἅμα γυρίσουν:

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *γελῶν*: — Χά, χά, χά! Ἔνοιαα σου, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά...Θὰ βροῦν τὸ Διάβολο πλάϊ-πλάϊ μὲ τὴν Ἑλενίτσα τους, ποῦ δὲν τὴν πῆραν ἀπόψε μαζί τους 'στὸ χορό...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, *ἔκπληκτος*: — Ὁ Κύριος τὰ ξεύρει ὅλα!...Ὁ Κύριος εἶνε μάγος!...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: — Ὁ Κύριος εἶνε πεινασμένος...Τὸ κατάλαβες ἢ ὄχι;... Πήγαινε λοιπὸν νὰ φέρῃς γρήγορα τὸ φασιανὸ καὶ τὴ σαμπάνια...Τσακίσου λοιπόν! *(Κάμνει νεῦμα μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν. Ἡ Κατερίνα ἐξέρχεται. Ὁ Μεφιστοφελῆς καθ' ἑαυτόν, γελῶν:)* Τὴν καϊμένη τὴν Κατερίνα!...

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *προχωρῶν πρὸς τὴν Ἑλένην, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ κάθηται φοβισμένη εἰς τὴν πολυθρόναν της*: — Ἐσύ, μικρούλα μου... Στακτοπούτα... μόνο μιὰ χάρι θὰ μοῦ κάμῃς... Νὰ συμμερισθῆς τὸ δεῖπνο μου... Νὰ συμφάγωμε, μὲ ἄλλους λόγους. Πῶς;

ΕΛΕΝΗ, *τρέμουσα*: — Τὸ θέλετε, Μεγαλειότατε;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *φαιδρότατος*: — Ἀκοῦς ἐκεῖ! Τὸ ἀπαιτῶ!... Καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ τσουγκρίσῃς τὸ ποτῆρι σου μὲ κάποιον, ποῦ δὲν θέλει παρὰ τὸ καλό σου.

ΕΛΕΝΗ, *ἐγειρομένη μὲ δειλίαν*: — Ἡ μεγάλη σας καλωσύνη, Κύριε...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *τῆς πιάνει τὸ χέρι. Καθ' ἑαυτόν*: — Τί διασκεδαστικὴ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ ἀφέλεια! *(Δυνατά:)* — Ἔλα νὰ στρώσουμε τὸ τραπέζι . . . θὰ σὲ βοηθήσω κ' ἐγώ... Μὰ τί μοῦτρα εἶνε αὐτά, ἀγαπητή μου Σταικτοπούτα; Ἐσύ... ποῦ κάνεις τὸ Διάβολο τέσσερα;

ΕΛΕΝΗ, *καθ' ἑαυτήν*: — Μακάρι νὰ ἦταν ἀλήθεια!... *(Δυνατά:)* Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: Τελοσπάντων! . . . Τώρα μάλιστα. *(Παίρνουν ἕνα τραπέζι, τὸ φέρουν εἰς τὴν μέσην τῆς σκηνῆς, στρώνουν ἕνα τραπεζομάνδυλον, τοποθετοῦν γύρω καρέκλες. Ἡ Ἑλένη ἀπὸ τὸν φόβον της, τὰ κάμνει ὅλα ἀδεξίως...Ὁ Μεφιστοφελῆς φαίνεται διασκεδάζων πολὺ μὲ τὴν ταραχήν της:)* — Ἐκεῖ! Ὅλα τώρα εἶνε ἕτοιμα. Μὰ γιατὶ ἀργεῖ τόσο ἡ ἄλλη; *(Φωνάζων παρὰ τὴν θύραν:)* Κατερίνα! ἔ, Κατερίνα!...

«Ἐπιστρέφει μ' ἕνα δίσκον..»
(Σελ. 117, στ. β'.)

ΣΚΗΝΗ Ϛ'.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, *ἐπιστρέφει μ' ἕνα δίσκον μεγάλον, τὸν ὁποῖον ἔχει φορτώσῃ μὲ φαγητά, ποτά, πιάτα, μαχαιροπήρουνα, ποτήρια κτλ. Ὁ τρόμος της τὰ κάμνει νὰ συγκρούωνται:)* — Ἔφθασα, Κύριε!... Ἕτοιμα! *(Καθ' ἑαυτήν:)* Ποιὸς θὰ μοῦ τὤλεγε πῶς ἀπόψε θὰ ἐγινόμουν ὑπηρέτρια τοῦ Διαβόλου, ὅπως 'στὸ παραμῦθι μου!... Κ' ἔπειτα, λέγει, ὑπάρχουν ἄνθρωποι... λογικοί, ποῦ δὲν πιστεύουν τὰ παραμύθια!

[Ὁ Μεφιστοφελῆς τῆς νεύει νὰ τἀραδιάσῃ ὅλα εἰς τὸ τραπέζι. Κάθε φορὰν ποῦ περνᾷ ἀπὸ κοντά του, τοῦ κάμνει μίαν βαθυτάτην ὑπόκλισιν.]

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *ἐπαυξάνων τὸν κωμικὸν φόβον τῆς Κατερίνας διὰ φοβερῶν νευμάτων καὶ βλεμμάτων διαβολικῶν*.—Καλά!... Σὺ τώρα, γρχά, νὰ σταθῆς ἐδῶ, εἰς τὰς διαταγάς μου. . . Ἄκουσες; καὶ τσιμουδιό, γιατί. . . *(Νεῦμα ἀπειλητικόν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κλίνει τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ πατώματος ἡ δυστυχὴς Κατερίνα.)* Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη, ἡ ἀγαπητή μου βα... *(καθ' ἑαυτόν:)* Διάβολε! Διάβολε! ὀλίγον ἔλειψε νὰ . . . ἀλλὰ ἐσταμάτησα ἐγκαίρως . . . *(Δυνατά:)* θὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ συμμερισθῆ μαζί μου τὸ λιτὸν αὐτὸ δεῖπνον. *(Ὑποκλίνεται μετὰ κωμικοῦ σεβασμοῦ ἐδαφιαίως· τὸ πτερὸν τοῦ πίλου του σαρώνει τὸ πάτωμα, τὸ δὲ ξίφος του ὑπεγείρει τὸν πλατύν του μανδύαν καὶ ἐγγίζει τὴν Κατερίναν, ἡ ὁποία ἐκβάλλει κραυγὴν τρόμου. Πρὸς τὴν κραυγὴν αὐτὴν στρέφεται ὁ Μεφιστοφελῆς καὶ γελᾷ:* — Χά, χά, χά!... Λοιπόν, Ἑλένη, τί διάβολο!... Δὲν εἶμαι ἕνας καλός... Διάβολος;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Καλότατος; μὰ τὴν ἀλήθεια. Κύριε!... Καὶ μεγάλη ἡ τιμὴ ποῦ μᾶς κάμνει ἡ Μεγαλειότης Σου... Δηλαδή, ποιὸς νὰ μᾶς τῶλεγε.....

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *γελῶν*: — Πῶς ὁ Διάβολος θὰ δειπνοῦσε ἀπόψε ἐδῶ;... Μὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ Διάβολος ἂν τὸ ἤξευρε κ' ἐκεῖνος... πρὸ μιᾶς ὥρας. Ἄς εἶνε! *(Καθίζει εἰς τὸ τραπέζι τὴν Ἑλένην καὶ κόπτει τὸ παστίτσιο, ἀπειλῶν κάθε τόσον διὰ τοῦ μαχαιρίου τὴν Κατερίναν, ἡ ὁποία ὅλον ὑποκλίνεται.)* Θέλεις ὀλίγο παστίτσιο, ὡραία μου μικρούλα; *(Μοιράζει καὶ τρώγει μὲ μεγάλην ὄρεξιν. Ἡ Ἑλένη, ὡς ἀπολιθωμένη, οὔτε ἐγγίζει τὸ πιάτο της.)* Ἔξοχο αὐτὸ τὸ παστίτσιο!...Ἀλήθεια, Ἑλένη μου;

ΕΛΕΝΗ, *καθ' ἑαυτήν*: — Τί λέει; Ἑλένη τοῦ; Νὰ ἡ ὥρα τώρα νὰ γίνω σύζυγος τοῦ...τοῦ...Διαβόλου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, *στρεφόμενος πρὸς τὴν Κατερίναν*:— Τὰ συγχαρητήριά μου, γρχά! Ἔξοχο αὐτὸ τὸ παστίτσιο!...Θὰ σὲ πάρω μαγείρισσα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, *καθ' ἑαυτήν, ἐνῷ τῆς πέφτει τὸ πιάτο ποῦ ἐσκούπιζε*:—Νά τα μας!... Ὑπηρέτρια τοῦ Διαβόλου. Δὲν τὸ ἔλεγα; Ὦ, Θεέ μου, λυπήσου με!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: —Ναί, ἀλλὰ μισθὸ μὴν περιμένεις... Θὰ δουλεύῃς χάρισμα, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς. *(Πρὸς τὴν Ἑλένην:)* Ἔλα λοιπόν, Ἑλένη, ὀλίγη εὐθυμία, παιδί μου! *(Λαμβάνει μίαν φιάλην σαμπάνιας.)* Ἄς εἶνε! ἕνα δυὸ ποτηράκια σαμπάνια ἀρκοῦν γιὰ νἄρθῃ 'στὸ κέφι καὶ ὁ πιὸ μελαγχολικός... *(Κυπτάζει τὴν ἐτικέτταν.)* Moët et Chandon, ἄ, καλὴ μάρκα αὐτή!... Εὐρωπαϊκὴ σαμπάνια, ὄχι ψευτοσαμπάνια ἀθηναϊκή! *(Ἑτοιμάζεται νὰ ἀνοίξῃ τὴν φιάλην, ἀλλ' ἔξαφνα τὴν ἀφίνει εἰς τὸ τραπέζι καὶ σηκόνεται.)* Μὲ τὴν διαβολικήν μου δύναμι μόνο, θὰ κάμω τώρα αὐτὴ τὴ μποτίλια νὰ βγάλῃ σπίθες καὶ φλόγες!

«Ἄ, καλὴ μάρκα αὐτή...»
(Σελ. 117, στ. γ'.)

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ G. Galland)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πεῖρα εἶνε τρόπαιον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπλήγωσαν εἰς τὴν ζωήν μας.

ΜΟΙΡΩΜΑ

Κόπισσε, μοῖρα μας καλή,
τὸ γιό μας νὰ μοιρώσῃς,
στὸ χαϊδεμένο μας πουλί
κάθε ἀγαθὸ νὰ δώσῃς.

Κάλλη μὴν πῇς, τί μὲ πολλὰ
μᾶς ἤρθε στολισμένος...
Γιὰ δές τον πῶς χαμογελᾶ
σὰν κάμπος ἀνθισμένος!

Μὸν δῶσ' του στήθια σπλαχνικά,
καρδιὰ χαριτωμένη,
ποῦ εὐχές ὁ γιός μας ν' ἀγρικᾶ
ἀπ' ὅθε κι' ἂν διαβαίνῃ.

Κι' ὄχ! δῶσ' του, μοῖρα μας καλή,
χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃ,
σὰν ἔχουμε ἄσπρη κεφαλὴ
νὰ μᾶς γεροκομήσῃ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου

ΜΑΣ καλὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως, ὁ *Δόκιμος Καλλιτέχνης*, μοῦ ὑποβάλλει δι' ἐπιστολῆς του τὴν ἑξῆς εὐλογωτάτην ἀπορίαν: Εἶπα διὰ τὸν Συγγρὸν ὅτι εἶχεν ἐκ γενετῆς ἰδιοφυΐαν ἐμπορικήν τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύθη καὶ ἔγινε ζάπλουτος. Διατὶ λοιπὸν ὁ Συγγρὸς νὰ εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀφοῦ τὴν ἰδιοφυΐαν αὐτὴν δὲν τὴν ἀπέκτησε μόνος του, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἐχάρισεν ἡ φύσις; Καὶ διατὶ ἀκόμη νὰ εἶνε ἄξιοι θαυμασμοῦ ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θαυμάζομεν κοινῶς—μεγάλοι στρατηγοί, ἐπιστήμονες, καλλιτέχναι κτλ.— ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ ἐγίνετο μέγας εἰς τίποτε, ἐὰν δὲν εἶχε τὸ φυσικὸν χάρισμα, τὴν ἰδιοφυΐαν; Προεβέτει δὲ ὁ *Δόκιμος Καλλιτέχνης*, ὅτι δὲν θαυμάζει τὸν Συγγρὸν παρὰ μόνον ἐπὶ τὴν ὡραίαν ἐκείνην χρῆσιν τοῦ πλούτου του. Πολλοί, λέγει, ὑπῆρξαν ἢ ἔγιναν πλούσιοι· ἀλλὰ ὀλίγοι ἀφῆκαν διαθήκας, ἀξίας νὰ ἐπονομασθοῦν «ποιήματα εὐποιΐας»...

Ἀλλ' ἐγώ, τὸ ὁμολογῶ, θαυμάζω τὸν Συγγρὸν πολὺ περισσότερον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ μεγάλου του πλούτου παρὰ διὰ τὴν κατόπιν χρῆσιν αὐτοῦ. Βεβαίως καὶ ἡ φιλανθρωπία, καὶ ἡ φιλοπατρία, εἶνε σπάνιαι ἀρεταί, ὁ δὲ Συγγρός, ὡς φιλάνθρωπος καὶ ἐθνικὸς εὐεργέτης, ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ θαυμαστὴν φυσιογνωμίαν. Ἀλλὰ μ' ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν τῷ ἦτο καὶ τόσῳ δύσκολον νὰ φανῇ φιλάνθρωπος καὶ εὐεργέτης, ὅταν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν, καὶ ὅταν εἶχε πλέον τόσῳ μεγάλην περιουσίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη—σπουδαιότατον—δὲν εἶχε παιδιὰ διὰ νὰ τὰ ποκαταστήσῃ. Ἄνθρωπος μὲ σαράντα ἑκατομμύρια εἰμπορεῖ νὰ ἐξοδεύσῃ τὰ εἴκοσιν εἰς φιλανθρωπίας καὶ πάλιν νὰ μείνῃ ζάπλουτος. Νὰ κερδίσῃ δηλαδὴ ζῶν τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ στερηθῇ κατ' οὐσίαν τὸ παραμικρόν. Καὶ νὰ συμπληρώσῃ διὰ τῆς διαθήκης του τὸ ἔργον.

Ἀλλ' ὅσον εὔκολος εἶνε ἡ δαπάνη, τόσον δύσκολος ὁ θησαυρισμός.

Τί σημαίνει ἂν εἶχεν ἰδιοφυΐαν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐχάρισεν ἡ φύσις; Ἴσα - ἴσα τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἔργα τῆς φύσεως προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν μας. Πρέπει ἄρά γε νὰ παύσω νὰ θαυμάζω τὸ κρίνον τοῦ ἀγροῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῇ κατὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν οὔτε «ὁ Σολομὼν ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ», μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ δὲν ἔκαμε τίποτε, ἀλλὰ τὸ ἔκαμεν ἡ φύσις; Καὶ πρέπει νὰ παύσω νὰ θαυμάζω τὸν Μόζαρτ ἢ τὸν Μπετόβεν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς νηπιακῆς των ἡλικίας ἦσαν ἤδη μεγάλοι μουσικοί, ἐπειδὴ τοὺς ἔκαμεν ἡ φύσις;

Ναί· ἀλλὰ διὰ νὰ δειχθῇ ἕνας ἄνθρωπος μέγας εἰς τὸ εἶδός του, διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἀκριβῶς τὴν ἰδιοφυΐαν του, χρειάζεται πρῶτα ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ ἰδιοφυΐα καὶ ἔπειτα ἡ ἐπίσης θαυμαστὴ θέλησις. Θαυμάζω τὸν Συγγρὸν διότι εἶχε φύσει τὴν ἱκανότητα· ἀλλὰ τὸν θαυμάζω ἀκόμη διότι εἶχε καὶ τὴν θέλησιν. Πολλοὶ γεννῶνται μὲ ἱκανότητα, μὲ ἰδιοφυΐαν· ἀλλ' ὀλίγοι, ὀλίγιστοι ἀναπτύσσουν καὶ τὴν θέλησιν, ἡ ὁποία χρειάζεται διὰ τὴν ἐκμετάλλευσίν της. Διὰ τὴν ἰδιοφυΐαν του ἢ τὴν ἀφυΐαν του ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε βέβαια ὑπεύθυνος· διὰ τὴν θέλησίν του ὅμως ἢ τὴν ἀδυναμίαν του, εἶνε. Θέλει καὶ γίνεται· δὲν θέλει, δὲν γίνεται. Πρέπει νἀναγνώσῃ κανεὶς τ' «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Συγγροῦ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν σιδηρᾶν πραγματικῶς θέλησιν, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυσσεν εἰς κάθε περίστασιν, τοὺς ὑπεραν-θρώπους καὶ ἀφαντάστους κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλλε, τὴν ἄγρυπνον προσοχήν του, τὴν ἀκόμητον φιλοτιμίαν του. Καὶ ἂν ἠμπορῇ, ἂς μὴ θαυμάσῃ αὐτὴν τὴν ἡρωϊκὴν δρᾶσιν, τὴν ἀνεξάρτητον τῆς ἰδιοφυΐας!

Πόσας φορᾶς, π : χ :, ἐξενύκτισεν ἐργαζόμενος ἢ διασκεδάζων, καὶ τὸ πρωΐ, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ διόλου, μετέβη πάλιν εἰς τὴν ἐργασίαν του! Ὁ ὕπνος, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἀργία, ἡ ἀμερημνησία, ἡ ὀκνηρία, εἶνε γλυκὰ κ' ἐλκυστικὰ δι' ὅλους τοὺς ἀθρώπους. Τοὺς ἀδυνάτους τοὺς κυριεύουν καὶ τοὺς καταστρέφουν. Ἀλλ' οἱ δυνατοί, οἱ ἔχοντες θέλησιν, τὰ κυριεύουν αὐτοί. Εἰς ὅλην του τὴν ζωήν, τὴν ἐκτάκτως ἐργώδη, ὁ Συγγρὸς συνῆψεν ἀγῶνα κρατερὸν πρὸς τὴν ὀκνηρίαν. Καὶ τὴν ἐνίκησε. Ἰδοὺ μία νίκη τόσον θαυμαστὴ ὅσον καὶ ἡ ἰδιοφυΐα του. Χωρὶς τὴν θέλησιν αὐτήν, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωσε τὴν νίκην, καὶ τριπλασίαν ἰδιοφυΐαν ἂν εἶχε, δὲν θὰ ἐγίνετο τίποτε. Θαυμάζω τὸν ἰδιοφυᾶ, θαυμάζω τὸν νικητήν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1907

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι μοῦ ἐστειλαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, λεπτομερῆ Σημειώσιν τῶν Εὐσήμων τὰ ὁποῖα ἔλαβαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1907.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, ἔλαβεν Εὔσημα 125.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, 100.—*Ἀνείβας ὁ Καχχηδόνιος*, 77.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αὐτόνομος*, 48.—*Κίρκη*, 42.—*Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, 37.

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Μέγας Κωνσταντῖνος*, 32.—*Νικηφόρος Οὐρανός*, 29.—*Γυμνάσιον Μιτυλήνης*, 29.—*Ἀργεῖος Ἑρμῆς*, 26.—*Γλυκοκουτάλα*, 21. — *Κυανόλευκον Λάβαρον*, 21.—*Ἡρωϊκὴ Κρήτη*, 21.—*Ἀστὴρ τῆς Χίου*, 20,

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Παλλάς*, 18, *Δημόδοκος*, 17.—*Πίστις-Πατρίς*, 15.—*Ἑλληνικὸν Κλέος*, 14. — *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, 13. — *Μικρὸ Διαβολάκι*, 11. — *Ἄνθος τῆς Δόξης*, 10.—*Χρυσόμαλλον Δέρας*, 9.—*Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, 9.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ὅσοι μοῦ ἐστειλαν Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1907 καὶ μ' ἐβοήθησαν σπουδαίως εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν σημειώσεων. Εἶνε οἱ ἑξῆς: *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης*, *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, *Κυανόλευκον Λάβαρον*, *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*, *Ἀργεῖος Ἑρμῆς*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, *Δάκρυ τῆς Μακεδονίας*, *Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος*, *Μικρὸ Διαβολάκι* καὶ *Μικρὸς Δόγης*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας κρατεῖ στὰ γόνατά του τὸν μικρὸν Νίκον καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Παιδί μου, θὰ μάγαπᾷς καὶ σὺ ὅταν μεγαλώσῃς;

— Ναί, μπαμπᾶ μου, καὶ θὰ σὲ σηκώνω ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅπως τώρα σύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννωμένου Φοίνικος

***

Ἡ Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς, λάτρις τῆς ὑπερκαθαρευούσης, ἠκούσθη λέγουσα διὰ τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως:

— Τὰ φυλάττω ὡς θυγατέρα ὀφθαλμοῦ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Λοιπόν, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τὸ περιοδικόν μας μεταμορφώνεται,—ἐξόφυλλον, χάρτης πολυτελής, πολύχρωμοι εἰκόνες κλ.—ἐὰν

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ

διπλασιασθοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος οἱ συνδρομηταὶ ἡ αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς των τοὐλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα. Ἐντείνατε δλοι τὰς προσπαθείας σας! Τὸ γενικὸν σύνθημα εἶνε:

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΛΛΟΝ ΕΝΑ!

Ἡ 15 Μαρτίου εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφὴν ἢ ἀνανεώσιν μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ὁ ΑΝΑΝΙΑΣ εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ἐορτήν του. Καὶ αὐτὸς ὁ καϊμένος ἔτυχε νὰ γεννηθῇ τὴν 29 Φεβρουαρίου, καὶ ἔτσι δὲν ἑορτάζει παρὰ μόνον μίαν φορὰν κάθε τέσσαρα χρόνια!

Μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν μοῦ γράφει ὁ *Πλοίαρχος Νέμος* διὰ τὴν μεγάλην μας καινοτομίαν, καὶ μὲ τόσην δραστηριότητα ἀγωνίζεται νὰ... διπλασιασθῇ! Ἂν τὰ δύο τρίτα τῶν συνδρομητῶν μου εἶχαν τὸ ἓν τρίτον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*, τὸ ζήτημα θὰ ἦτο λυμένον πρὸ πολλοῦ...

Ἐξεσπάθωσε καὶ ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* καὶ δὲν περιγράφεται ἡ χαρά της. «Δὲν πιστεύω στρατιώτης ποῦ βγάζει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σπαθί, νὰ εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμέ. Τὸ καθένας ἄλλον ἕνα τὸ ἐξετέλεσαν. Αὐτὰ μοῦ γράφει καὶ... ξαναξεσπαθώνει!

Καθρεφτάκι τῆς Μαμμᾶς, ἡ 26η Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου, καὶ ἐκεῖ θὰ ἰδῇς τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν 27ην, τὴν ὁποίαν οὔτ' ἐγὼ ἀκόμη δὲν εἰξεύρω. Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ τὸν Ἀπρίλιον. Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Ἡ *Ἀθάνατος Ψυχὴ* μοῦ γράφει: «Πρὸ τινων ἡμερῶν ἔλαβα ἕνα τετράδιον Μ. Μυστικῶν ἀπὸ τὴν *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* καὶ δὲν φαντάζεσαι τὴν χαράν μου. (Ἦτο τὸ πρῶτον). Νἐννοεῖται, ὅτι ἀμέσως τῆς ἀπήντησα καὶ μοι ἐφάνη ὀλίγον ἀστεῖον νὰ γράψω κ' ἐγὼ Μικρὰ Μυστικά». Μὰ διατί ἀστεῖον;

Καὶ ὅχως, *Ἑλληνόπουλο τῆς Ρόδσης*, ἡ «Ζδεζδίτσα» αὐτή, τὸ βουλγαρικὸν παιδικὸν περιοδικόν, δημοσιεύει πρὸ ἐτῶν πολυχρόμους εἰκόνας. Δὲν εἶνε ἐντροπὴ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ ἔχουν οἱ Βούλγαροι τόσον πολυτελὲς περιοδικὸν διὰ τὰ παιδιά των, καὶ ἡμεῖς ἀκόμη; — Διὰ τὴν ὕλην δὲν λέγω. Ἡ «Ζδεζδίτσα» διαρκῶς μεταφράζει ἄρθρα καὶ διηγήματα ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν».

Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος, εἰς τί ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐπιστολῆς σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν σιωπῆς; Ἴσως εἰς τὸν Φωτογραφικὸν Διαγωνισμόν. Ἂς εἶνε ὅμως· διὰ τὴν σιωπὴν δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦμαι, ἀφοῦ πάντοτε μ' ἐνθυμεῖσαι καὶ μὲ ἀγαπᾷς. Ἀπόδειξις τὰ τόσα ξεσπαθώματα διὰ τοῦ λαμπροῦ σας Συλλόγου.

Ἀνέγνωσα μετὰ χαρᾶς, *Ἰωάννα Δάρκ*, τὸ ἀρθρίδιον τῆς «Προόδου». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὰ νέα ξεσπαθώματα. Πολὺ μὲ συνεκίνησαν ὅσα γράφεις σχετικῶς μὲ τὰ παράκονα (!) τῆς ἐκ Λαρίσσης συνδρομητρίας. Ναί! ἂν εἶνε δυνατὸν μία μητέρα νὰ κάμνῃ διακρίσεις μεταξὺ τῶν παιδιῶν της...

Σφῆξ, τὸ γράμμα σου μὲ τὰς περιγραφὰς τῶν φυσικῶν καλλονῶν μοῦ ὑπερήρεσε. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ! Ἰδοὺ ὅτι τώρα εἶσαι εὐτυχής, ἐπειδὴ ἠμπορεῖς περισσότερον νὰ ζῇς κοντὰ εἰς τὴν φύσιν καὶ νἀπολαμβάνῃς τὰ τόσα της θέλγητρα...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ποδοσφαιριστής*, *Μελαγχρινὸ Ἑλληνόπουλο*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Ἀργυπέδαυνος Ζεύς*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Λυσίας*, α. *Χιονισμένος Αἴνος*, κ. (Α. Σ.) *Μελαγχρινὴ Χιώτισσα*, κ. (Γ. Μ.) *Ἀφρίζον Κῦμα*, α. (Δ.Μ.) *Λευκὸν Κρίνον*, κ. (Α. Π. Σ.) *Ὄνειρον τῶν Ἀγράφων*, α. (Γ. Μ.) *Ἀργὴς Κεραυνός*, α. (Α. Τ.) *Φανατικὴ Ἐσπερανταρίστρια*, κ. (Ε.Ζ.) *Καπετὰν Ζέζας*, α. (Ν. Χ.) *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου*, α. (Κ. Κ. Κ.) *Μελίξανθος Κόμη*, κ. (Α. Α. Α.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Βόρειον Σέλας*, κ. *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ οἱ τοῦς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Ἀφρόκρινο* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Ἀγράμπελην* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*—ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* μὲ τὴν *Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Ἐθνικὸν Ἐγωϊσμόν*—ἡ *Μελαγχολικὴ Σελληνολάτρις* μὲ τὴν *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Δυστυχῆ Ὑπαρξιν* καὶ *Ἐθνικὴν Ἐκδίκησιν*—ἡ *Μελαγχρινὴ Ἐρημῖτις* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Λήθην* καὶ *Ἑλληνίδα τῆς Ἀνατολῆς*—ἡ *Ἄποψις τοῦ Βοσπόρου* μὲ τὸ *Λαφροστεφανωμένο Ἅρμα*, *Ριγολέττον* καὶ *Λήθην*—ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*, *Χρυσῆν Καρδίαν* καὶ *Μελαγχολικὴν Καρδίαν*—ἡ *Ἔνδοξος Ὕβρα* μὲ τὴν *Αὐγὴν τῶν Ἐλπίδων*, *Πτερήσσαν Ἐλπίδα* καὶ *Ρεμβάζουσαν Σελληνολάτριδα*—τὸ *Ὑδραϊκὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Μαγευτικὸ Κῦμα*, *Γαλανόλευκον Κῦμα* καὶ *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*—τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὸ *Ἀφράκρινο* καὶ *Καλλικαντζαρόπους*—ἡ *Ποιμενὶς τῆς Ἴδης* μὲ τὴν *Ποιμενίδα Μυρτώ*—ἡ *Βασίλισσα τῆς Βαρώδας* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*—ὁ *Γέρο Καστελάνος* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον*, *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα* καὶ *Εὐγενῆ Φυσιογνωμίαν*—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Ριγολέττον*, *Διαβολάκι* καὶ *Δεκαοκταέτιδα Ὀνειροπόλον*—ἡ *Ποιμενὶς Μυρτὼ* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ριγολέττον* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*—ἡ *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* καὶ *Ἐλπιδοφόρον*—ἡ *Θαυμάστρια τοῦ Βερναρδάκη* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Αὔραν τοῦ Ζαππείου*—ὁ *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην* μὲ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* καὶ *Στέφανον τῆς Δόξης*—τὸ *Μελαγχρινὸν Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρώτα* καὶ *Δοῦκα τῆς Ἀχαΐας*—ἡ *Προποντιὰς Αὔρα* μὲ τὴν *Καρακάξαν*, *Μεραμένην Γαζίαν* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*—ὁ *Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*, *Μουσηγέτην* *Ἀπόλλωνα* καὶ *Κυματόβρεκτο Νησί*—ἡ *Ἀποκρηάτικη Μουτσοῦνα* μὲ τὴν *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Σονάταν Μπετόβεν* καὶ *Κυανόλευκον Σημαίαν*—ἡ *Σονάτα Μπετόβεν* μὲ τὴν *Τραβιάταν* καὶ *Τροβατόρε*—ὁ *Ποιητὴς τοῦ Ἀπείρου* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν* καὶ *Μιμόζαν*—ὁ *Χιακὸς Δημὴν* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῆς Σαλαμῖνος*, *Ἀνθοστόλιστον Χίον* καὶ *Χιακὸν Οὐρανόν*—ἡ *Πέτρα τοῦ Ὁμήρου* μὲ τὴν *Χιακὴν Ἡρωΐδα* καὶ *Ἀθάνατον Ἑλλάδα*—ὁ *Ναύαρχος τῆς Σαλαμῖνος* μὲ τὸν *Χιακὸν Δημένα*, *Χιακὸν Οὐρανὸν* καὶ *Ἀνθοστόλιστον Χίον*—ἡ *Εὐχὴ τῆς Μάνας* μὲ τὴν *Ἐλπιδοφόρον Ἑλληνοπούλαν*, *Μεγάλην Ἰδέαν* καὶ *Φλὲρ-ντόρ*—ὁ *Δοὺξ τῆς Ἀχαΐας* μὲ τὸν *Μικρὸν Πολωνόν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*—ἡ *Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως* μὲ τὴν *Δήθην*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν* καὶ *Ἀφρόκρινο*—ὁ *Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις* μὲ τὸν *Ἀναγεννώμενον Φοίνικα*, *Λήθην* καὶ *Ζαζάνιον τοῦ Γυμνασίου*—τὸ *Βαρελάκι* μὲ τὸν *Κύκνον τῆς Μυτιλήνης*, *Ρεμβάζουσαν Σελληνολάτριδα* καὶ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*—τὸ *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* καὶ *Κυανόλευκον Λάβαρον*—ἡ *Δημομνημένη* μὲ τῆς *Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο*, *Ἄστρον Ἑσπερινὸν* καὶ *Δήθην*—ἡ *Νάρκη* μὲ τὴν *Ρέμβην*, *Ζίναν* καὶ *Παλλάδα*—ἡ *Σφῆξ* μὲ τὴν *Ποιμενίδα Μυρτώ*, *Λήθην* καὶ *Μουσηγέτην* *Ἀπόλλωνα*—ἡ *Νεράϊδα τοῦ Ὠκεανοῦ* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Σφυριτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*—ὁ *Ἀργεῖος Ἑρμῆς* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον*, *Μυρόεσσαν Φύσιν* καὶ *Ρεμβάζουσαν Σελληνολάτριδα*—ὁ *Ναυτόπαις τῆς Θυέλλης* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Αἰγαίου*, *Μαγεμένο Ρόδον* καὶ *Φιλότεχνον Κόρην*—ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Μαγεμένο Ρόδον*—ὁ *Χιακὸς Οὐρανὸς* μὲ τὸ *Διαβολάκι*, *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* καὶ *Μαγεμένο Τριαντάφυλλο*—ἡ *Πρωταγωνίστρια* μὲ τὸ *Γλυκοχάραγμα* καὶ *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*—ἡ *Δεκαοκτάετις Ὀνειροπόλος* μὲ τὴν *Δήθην*, *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* καὶ *Ὑδραϊκὸν Κῦμα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* (σιγὰ-σιγὰ· μᾶς ἔπιτιξαν αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ποῦ τόπος!) *Νεραϊδαν τοῦ Ὠκεανοῦ* (πολὺ μὲ διεσκέδασε τὸ γράμμα σου· εἰς τὸ τέλος μάλιστα, ἐκεῖνο τὸ χασμούρισμα...) *Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος* (ἡ σημείωσις ἐλήφθη·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (τὸ λεξιλόγιον ἐκεῖνο δὲν ἐξεδόθη·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ξενιτευμένην Ἑλληνίδα* (σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1902 καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου· διὰ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει ἡ ἐγγραφή νὰ γίνῃ διὰ σοῦ, ἢ τοὐλάχιστον νὰ μοῦ γράψῃ ὁ νέος συνδρομητής ὅτι ἐγγράφεται τῇ συστάσει σου·) *Μαῦρο Χιόνι* (γράψε μου ὅταν εὐκαιρῇς·) *Κόκκινην Γραβάταν* (στεῖλε σὺ πρώτη·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (τόμους 6 καὶ 7 ἔστειλα διὰ βραβεῖον·) *Θυελλώδη Οὐρανὸν* (βραβεῖον ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔμμετρον ἐγκώμιον·) *Ξεπεσμένον Λόρδον* (ἔστειλα ἐκ νέου· ἀλήθεια, ὡραία σύμπτωσις νὰ ἔχῃ κανεὶς ὡς ἀριθμὸν Λαχείου τὸ 1908·) *Ἀναγεννώμενον Φοίνικα* (ὄχι, δὲν ἔχουν· ἡ ἀπογοήτευσις εἶνε περιττή·) *Ριγολέττον* (ἔδωσα τὸ δελτάριον εἰς τὸν Ἀνανίαν·) *Ταπεινὸν Μενεξὲν* (βραβεῖον ἔστειλα· κρῖμα νὰ περάσῃς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μὴ σὲ ἰδοῦμε!) *Χιονισμένον Δάσος* (δὲν πειράζει·) *Δούκισσαν τῆς Κεφαλληνίας* (ποῦ ἐπέρασε τό-

σον ὡραῖα τῆς ἀποκρηές·) *Πετρογιάννην, Μοιρίταν, Χιακὸν Οὐρανὸν* (δεκταί· καὶ δυξάζω τὸν Θεὸν ποῦ τὴν ἐγλύτωκες τόσο φθηνὰ ἀπὸ τὸ λάθος τοῦ φαρμακοποιοῦ·) *Τοῖρον* (ἔχει καλῶς·) *Παλλάδα* (ὁ Ἀνανίας τὰ ἐδιάβασε καὶ μὴν ἐρωτῆς πῶς ἐχάρη!) *Σμυρνηοπούλαν* (χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά· παντοτε ἔχεις καιρὸν νὰ ἐνεργήσῃς·) *Αὔραν τῆς Νεότητος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Χρυσῆν Καρδιὰν* (ἔστειλα·) *Κανδανολέοντα* (αὐτὸ θὰ τὸ ἰδῇς ὅταν δημοσιευθῇ ἡ λύσις· διότι ποῦ νὰ *ἐνθυμοῦμαι τώρα ὕστερ'* ἀπὸ τόσα ποῦ ἔλαβα!) *Παλαιολόγον Π'* (ἔχει καλῶς·) *Καρδίαν Παλαιολόγου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Μαρτίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Μαρτίου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ἀπριλίου.*

139. Λεξίγριφος.

Μιὰ πρόθεσι, δυὸ μόρια ἐπῆρα μιὰ φορὰ
Κι' ἀφηρημένος τἄβαλα τυχαίως στὴ σειρά...
Καὶ τώρα; πές μου, γίνεται ἔκπληξις πιὸ με-
[γάλη;
Μὲ προσκυνοῦν καὶ μοῦ φοροῦν κορώνα στὸ κε-
[φάλι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

140. Τριπλοῦς Στοιχειόγριφος.

Βγάζω ρήματος κεφάλι
Καὶ τὸ βλέπω ρῆμα πάλι.
Ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ βγάζω
Ρῆμα πάλι! καὶ θαυμάζω,
Γιατὶ ρῆμα θενὰ μείνῃ
Κι' ἂν γιὰ τρίτη φορὰ γίνῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωταθλητοῦ

141. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ πιὸ ἁπλοῦν ἐπίθετον
Ἁπλῶς ἀνεγραμμάτισα,
Καὶ εἶδα μ' ἀπορίαν μου
Πῶς ἄλλο ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ

142. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαινόμενον.

* + * = Πρόθεσις
** + ** = Δὲν ἀκούει
*** + *** = Ἀρχαῖος στρατηγός
**** + **** = Ἀρχαία διάσημος πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκουναροθεμελένης

143. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Μαλάκιον.
2 3 6 7 8 = Μουσικὸν ὄργανον
3 5 7 8 = Πᾶς ἄνθρωπος
4 5 4 7 8 = Αὐτοκράτωρ
5 4 2 6 5 2 = Κράτος
6 2 4 5 7 1 = Ἀρχαία πόλις
7 5 1 7 8 = Ποτὸν
8 5 4 7 8 = Δημητριακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Δόξης

144—146. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Πάντα — διδάσκει — χρόνου —.
2. Βουλὴ — ἐν — γίγνεται.
3. Ὡς — ὁ βίος — ἀπειροῦντι — !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς

147. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μέγαν ἐφευρέτην:

1, Μοῦσα· 2, Πολύτιμος λίθος· 3, Ἤπειρος· 4, Μεγάλη πρωτεύουσα· 5, Φιλόσοφος· 6, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου

148. Μικτόν.

εα - στ - φουα - κ - ιαεε - τ - αοεο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

149. Γρῖφος.

[Μ] ἀφ' θὰ θὰ καὶ ἄνε ἄνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

36. Σηπία (σύ, ποία.) — 37. Ἰουδαία (ι, οὐ, δέ, α.)—38. Κύκνος-Κύρνος.—39. Ἄργης-Ρήγας.

40
Τ
ΕΙΣ
ΗΒΗ
ΩΛΕΝΗ
ΤΥΡΟΣ.
ΧΕΛΙΔΩΝ
ΑΤΡΟΦΙΑ
ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ

41. ΚΟΚΚΥΜΗΜΗΛΕΑ (ΚΟΚκινος, ΚΥγκικος, ΜΗρός, ΛΕσβος, Ἄρης.) — 42. Ἀκωκῆς ξίφους ὀξύτερος λόγος κακός.—43. *Δίωκε καλά, μὴ δίωκε κακά.* (δύο κε - κα - λα - μῖ - δύο κε - κα - κα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τὸν *Χρυσόμαλλον Πειραιῆν* καὶ τὸ *Ἄστυ τῆς Ἰωνίας* ἐγκαρδίως συγχαίρω ἐπὶ βραβεύσει ξεσπαθώματος.—*Ἰδανικότης.*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ Δνίδος Βέρθας Γ. Κόλμαν. — Διεύθυνσις ἀσφαλεστάτη: Mlle Anna E. Marabouti, Tsinicheoutsi, Bessarabie (Russie) *(Η, 152)*

Ἐγκαρδίως συγχαίρομεν διὰ περιφανῆ νίκην ἀρχιιάπωνα ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ εὐχόμενοι αὐτῷ καὶ... βουλευτηλίκι!!.. — *Χρυσέρυθρος Δύσις, Ἀσπροκυματοῦσσα Θάλασσα.* *(Η, 153)*

Ἀπερχομένη εἰς Χίον, πεφιλημένην πατρίδα, χαιρετῶ ἀγαπητὰ μέλη, εὐχομένη καλὴν ἐντάμωσιν. Ζήτωωω ἡ Χίος μας. — *Αἰγυπτία Βασιλόπαις.* *(Η, 154)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις!!! Βερνίκι ππουτσιῶν!! Μπιλιαρδοπαίγνιον!! Χοροί!! Ξεκουμπίσματα!! Παστέλλι! Παναγιώτατε! ἔτσι ἐξομολογοῦνται αἱ ἁμαρτίαι ὅταν εἶνε πολλαί; μὲ πάτσες; Δὲν το ἤξευρα! — *Ἀστὴρ τῆς Χίου.* *(Η, 155)*

Χρόνια πολλὰ Τάκη, γιὰ τὴ διπλῆ γιορτή σου.—Μμ. *(Η, 156)*

Ἡ πρώτην ἤδη φορὰν συγκαταλεγομένη μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων φιλομούσων συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως, *Εἰρωνεία τῆς Εἱμαρμένης*, χαιρετᾷ ἅπασαν τὴν Διαπλασιακὴν κίνησιν. *(Η, 157)*

Ἀ*θάνατος Ἑλλάς*, τί φαγιά; *Κυρία Παράξενη* *(Η, 158)*

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΑΟΓΗΝ

— Χά! χά! χά! χά!
— Τί γελᾷς, βρὲ *Χονδροκέφαλε;*
Χονδροκέφαλος. — Χά! χά! Γελῶ τελευταῖος!!!!! *(Η, 159)*

Παρακαλῶ Δνίδα Χρηστίναν Μάνου ὅπως μοὶ γράψῃ τὴν διεύθυνσίν της. Ζητῶ συγγνώμην παρ' ἐκείνων εἰς οὓς ὀφείλω Μ. Μ. διὰ τὴν ἀργοπορίαν ἀνταποδόσεως. —*Μεγάλη Ἰδέα.* *(Η, 160)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Ἰδανικότης & Cie. Τὴν πρώτη μάχη πήρατε μὲ μπαμπεσιὰ καὶ δόλο! προσεχῶς ἐπίκειται ὑστάτη μάχη. Ἑτοιμασθῆτε! ἐφοδιασθῆτε! Δικοὺς ἐπρομηθεύθημεν, πολεμοφοδίων στρατιωτικαὶ ἀποθῆκαι γέμουσιν! γούμους οὐλίμπ ἀφθόνως διαθέτομεν! Prochainement! prochainement! surpises πρωτοφανεῖς!!!! — *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο* (πρωθυπουργὸς ἀρτισυστάτου κράτους τῶν ἀνοικτοκάρδων), *Χιακὸς Ἀστὴρ* (ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν), *Μενεξεδένιο Ὄνειρο* (ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς). *(Η, 161)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις, τί μανθάνω; σύμμαχος καὶ φίλη *Ἰδανικότης* ρίψαι σε σκοπεῖ ἰν ζαμ...μπά...λα!!! Λοιπὸν ἀπαρνεῖσαι Χίον καὶ αὐτονομάζεσαι Ἀθηναία; very well, ἀνάμεινον! κι' ἂν τὸν λόγον δὲν λάβῃς πίσω, *Ἄστρον Χίου* οὐκ ἔσομαι! Μπούκρα φιλμίσμισ! λαιμάργων ἀρχιλαίμαργος!! Ἑβραϊκο γοῦστο!!! γερωμωραΐτης! κλεφτοφρουτᾶς!! φαλάφιλ! κουρέτα!! Βελζεβούλ! ἔξελθε τῆς κρύπτης του! Ἔτσι ἀνταποδίδου, ὦ Ἀθηναία, 'στὸ ἄστυ σου; ἀντὶ κομφέτων χιώτικες ἐλληνᾶς;;!!! κατὰ τὸ ἀντὶ τοῦ μάνα χολήν; Merci...— *Ἀστὴρ Χίου* (ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς κράτους Ἀνοικτοκάρδων.) *(Η, 162)*

Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Ἰδανικότης, Γαζία & Σια. Καλὲ οὕτω γελοῦν; σεῖς ἐσηκώσατε τὴν γειτονιὰν 'στὸ ποδάρι· ἅμ ὁ Πατριάρχης ποιὸν εὐλογοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο; Ἐφαγώθησαν γὰρ πάσται ἐν κλίμακι! Φαγᾶς, ὑπναρᾶς, στραβοκάνης etc. Compliments sic!!! Bas, la guerre feminine!! *Βασιλόπαις!* συγχαρητήρια δι' ἐκλογὴν ὑπουργοῦ ὡραίου φύλου ἐν κράτει ἀνοικτοκάρδων. Διαπτροφόρε Στέλιο! πανωλεθρίαν ὑπέστην ἀπὸ δεσποινίδας!!! —Ὁ γνωστὸς πρωθυπουργὸς γραμματεὺς κι' ἀρχηγὲς (κράτους, συλλόγου καὶ κόμματος) τὸ *ΦΙΛΟΤΙΜΟ σας.* *(Η, 163)*

Σ' *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* στέλλω mille εὐχαριστῶ — γιὰ εὐγενῆ αἰσθήματα θερμῶς εὐγνωμονῶ.— *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο.* *(Η, 164)*

Στὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς στέλλομεν ἕνα μπουκέτο ἐγκάρδιες εὐχές. — *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο, Κῆρυξ τοῦ Δικαίου.* *(Η, 165)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθ. Διεύθυνσις: Georges Cocoviris, Café Mohamed-Aly No 12, Le Caire (Egypte). *(Η, 166)*

Ἱδρύθη ἐν Καΐρῳ Σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΜΕΜΦΙΣ» οὗτινος σκοπὸς εἶνε ἡ εὐρεῖα διάδοσις τῆς Διαπλάσεως Διεύθυνσις C. G. Floris, Boulac, Le Caire (Egypte). *(Η, 167)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3·
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 3,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.